

Smrt jako smysl

Smrtí může být předčasně ukončen život, který mohl a měl pokračovat. Ale smrtí může skončit také život plně smysluplný jako prostě svým koncem, který protahovat už nemá dost smyslu. Život znamená vždycky také různé ztráty, nejen objevy či vynálezy nového. A znamená také opotřebování organismu, opotřebování těla. Někdy dojde k tomu, že opotřebování je už tak velké, že pokračování už ani netěší, že je spíše obtíží. Pak se může stát, že smrt je vysvobozením, jak se někdy říká. To by však mohlo znamenat, že život se jeví jako svázanost, ujařmení, vězení. Život je skutečně nejen potěšením, ale také úkolem, povinností, závazkem. Závazky je však nutno naplňovat, nikoli před nimi utíkat, vyhýbat se jim. Smyslem života proto není prostě žít, ale plnit úkoly, před které je žijící stavěn. Jinak řečeno: život nemá smysl sám v sobě, ale jeho smyslem je něco dělat, na něčem pracovat, o něco se pokoušet. Naplnit životní smysl tedy znamená účastni se na tom, jak také ostatní lidé plní své úkoly, svá poslání. A jedním z nejdůležitějších úkolů v životě každého člověka je poskytovat těm druhým pomoc v tom, jak i oni budou své úkoly plnit. Neboť jedním z velkých životních úkolů je být solidární s těmi druhými, kteří také žijí. Dějiny se ustavují a vyvíjejí právě tak, že silní lidé pomáhají těm slabším, ne že se svůj úkol pokoušejí splnit na jejich úkor, k jejich škodě. A tak se ukazuje, že životním smyslem je naplňování nejen smyslu vlastního ale naopak společného, společného celým skupinám až posléze společného „všem“, již zemřelých, právě žijících i budoucích. Naplňovat ‚svůj‘ životní smysl tak znamená nutně se podílet na naplňování dějinného smyslu vůbec.

(Písek, 190523-2.)